

Херсонські кадри завойовують столицю

30 лис, 14:51

До Херсонського обласного академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Куліша завітала молодий режисер – Анна Козирицька.

На початку листопада вона розпочала роботу над новою постановкою «Місто щасливих людей», за мотивами п'єси Олександра Морданя «Лист очікування». Не зважаючи на те, що пані Анна ще молодий режисер, у її «скарбничці» вже чимало серйозних робіт. Це і постановка вистави-антрепризи «Світ Різдва», музично-пластичний спектакль «Білі троянди. Протистояння» в рамках міжнародного проекту в Німеччині, Ольденбург – пані Анна виступила у режисерському тандемі ще з одним режисером.

А також вистави в Київському академічному театрі драми і комедії на лівому березі Дніпра «Кохання на дотик...», що номінована на премію «Київська пектораль» у номінації режисерський дебют. Однак, якщо не рахувати ще низку студентських робіт, дипломну постановку на професійній сцені, «Дзвінок з минулого» за п'єсою А. Крима, Анна здійснила саме в Херсоні.

Анна Козирицька з тієї когорти режисерів, які прийшли у цю професію не одразу. Першу вищу освіту вона здобувала на юридичному факультеті, там вивчала менеджмент зовнішньоекономічної діяльності. Другим фахом майбутній режисер обрала дизайн, закінчивши курси при одному з київських вузів. Проте, жодна з обраних професій не приносила їй задоволення. Спочатку Анна Козирицька сприймала театр, як хобі, яке згодом переросло у справу всього життя...

Ви вивчали режисуру в одному з найкращих театральних вузів країни – Київському національному університеті театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого. Але оскільки це була вже друга освіта вчилися на заочному відділенні, як вам вдалось освоїти цю професію?

- Хоч я і вчилася на заочному – постійно була в університеті: відвідувала тренінги, допомагала студентам менших курсів, а у студентській постановці «Ханума» допомагала художньому керівнику нашого курсу Вахтангу Арчіловичу Чхаїдзе, як помічник режисера. Дякуючи Вахтангу Арчіловичу постійно робила і здавала уривки. Тому для мене навчання тривало цілий рік, а не тільки на період сесії. Звісно, якщо тільки навчатись на сесіях, то нічого не буде.

Чому вирішили змінити професію?

- Після закінчення юридичного факультету я отримала освіту менеджера зовнішньоекономічної діяльності. Працювала, отримувала достойну зарплату, але ось так живеш, працюєш, є у тебе гроші, але ти не отримуєш головного – задоволення від життя. Я просто заробляла, тому що треба було заробляти, бо так вчили з дитинства. У мене не вкладалась в голову теза: «вибрати професію для того, щоб заробити». Тому я почала шукати. Спочатку вирішила піти в театральну студію, щоб мати хобі й зрозуміла, що мені цього мало, більше це – університет. Десять років не наважувалась вступати, але потім все-таки вступила і моє життя докорінно змінилось, перевернулось з ніг на голову. У мене змінилось коло мого спілкування, розпочався новий життєвий етап. Адже режисер – це не професія, а стиль життя.

Ви родом з Херсону, але вже дуже довгий час живете і працюєте в Києві. Не тягне на малу батьківщину?

- Те середовище вже ближче, бо там постійно щось нове... Тут хоч і є вже певне життєве нашарування: рідні, друзі, але нове вже не наростає.

Що для вас відпочинок?

- Бувають моменти, коли приходиш в університет до студентів, а у них очі горять. От там я відпочиваю. Від них хочеться насититися цією енергією і бажанням. Адже ці діти ще вірять в якийсь ідеальний театр, в те, що вони можуть змінити світ, змінити мистецтво.

Класика чи сучасна драматургія?

- Я дуже люблю класику. Я люблю драматургію, де закладена таємниця людської душі. Я люблю всю ніч думати: «куди поїхав Чацький». В сучасній драматургії мало секретів... Прикро, що театр, в умовах недостатнього фінансування культури, підлаштовується під глядача. Адже театр, на мою думку, повинен духовно виховувати людину. Театр перш за все – духовність, а не просто розвага якась.

Спількувалась Єлизавета ТАРАСОВА